

Un „tigru albastru“

In umbra zimbetului enigmatic al Prințului Filip, companionul său, Chiril (Marian Rilea), îl prefigurează pe viitorul Șambelan...

Witold Gombrowicz a avut inspirația genială să arunce actorilor de pretutindeni, prin piesa sa *Ivona, principesa Burgundiei*, un fel de „tigru albastru“, cum ar spune Borges, adică un dar primejdios.

Au rămas în urmă luni de discuții aprinse, violente, sterile sau surprinzător de folositoare, repetiții chinuitoare, infernale, zile și nopți în care *Ivona...* ne-a torturat purtând zimbetul enigmatic al lui Gombrowicz, și iată că acum, cînd spectacolul Teatrului Mic înfruntă publicul, sînt chemat să aștern cîteva rînduri despre „cum am realizat rolul principe-lui Filip“...

Greu, foarte greu, pentru că acest „Hamlet pe dos“, cum îi spunea lui Filip regizoarea Cătălina Buzoianu în timpul repetițiilor, a reprezentat pentru mine — și spre uimirea mea — un mare efort de gîndire, un răscolitor efort de investiga-re a unor zone abisale ale ființei omenești.

Nu știu dacă am reușit; sînt pariuri în profesiunea de actor pe care n-ai voie să le pierzi, Filip este unul dintre ele.

Și iată că din nou, spre uimirea mea, Filip mi-a adus aminte că pariul cu el este de fapt pariul cu mine însumi. Lucru simplu, dealtfel, pe care profesorul meu Octavian Cotescu mi l-a spus cu dragoste în prima săptămîină de studiu la clasa de actorie, avînd același zimbet enigmatic ca al lui Gombrowicz. „Aventura Gombrowicz“ a început cu o stare de mare încordare, de mare nesiguranță. Am îndrăgit rolul tîrziu, poate din pricina stării de iritare pe care mi-a creat-o, a luptei violente pe care a trebuit s-o duc cu mine însumi, ca să prind alune-coasele-i contururi. Nu știu dacă am reușit...

„Tigrul meu albastru“, principele Filip, a zîmbit enigmatic și mi-a atras atenția că lupta nu s-a terminat, că de-abia acum începe, că vom rămîne singuri zilele și nopțile, avînd de înfruntat înțelepciunea tăioasă și uneori greu de suportat pe care ți-o dă întîlnirea cu publicul. Filip m-a învățat să accept și să înțeleg specificul genial și misterios al literaturii lui Gombrowicz, libertatea de a urzi fire, cum ai alege potecile în pădure, neștiind unde te vor duce și ce te așteaptă...